

LIBRI II. SECTIO I. CAPVT IIX.

De

Vomitoriis.

Vomitoria, *ἰσχυρὰ* Græcis, seu vomitum scientia medicamenta priscis temporibus purgantibus ipsis etiam frequentiora erant, quam hodierna die, ideo quod veteres, in calidioribus regionibus habitantes, & propter vitæ rationem & propter corporis humorumque constitutionem ad vomitum essent faciliores proclivioresque. A chemicis tamen superiori seculo frequentari magis cœperunt, inuentis emeticis mineralibus, licet, vt solet, multis quoque interuenientibus damnis, prius, quam stabilita magis & rationibus fundata esset experientia, Inde vero quidam ex recentioribus quoque vomitiones in nostris regionibus profusè damnare sustinent propter sequentes rationes: 1. quia corpora plus æquo commouent & disturbant, imo molestissima symptomata inducunt. 2. quia regiones nostræ multo sunt frigidiores, quam Græcorum; 3. quia homines nostrarum regionum pituitosiores sunt, atque adeo ad vomitum inepti. Sed male damnari vomitiones natura ipsa docet. Hæc enim omnis generis euacuationes vniuersales & particulares, tam per superiora, quam inferiora, etiam nostris in corporibus molitur, quam proinde magistram medicus imitari sedulo debet. Neque enim regio rem ipsam variat, sed quæcunque indicantur, sunt exequenda, quocunque orbis angulo.

Præmissò igitur per dicta *τῶ ὄν*, non carere posse medicinam vomitoriis; alterum quoque assertum huc facit: dari nempe seorsim vomitoria, quæ hoc nomen mereantur, contradistincta ab aliis, neque sub classe purgantium sola contineri.

Videmus quippe naturam ipsam hæc distinguere, & seorsim *ἀνω*, seorsim item *κάτω* excernere. Et licet eueniat non raro, vt ab exhibito purgante vomitio, citra alui fluxum, & ab exhibitio

bito vomitorio contrarium obseruetur; Distinguendum tamen est inter effectum per se & per accidentalem; item inter effectum ordinarium & extraordinarium. Quod nisi admittamus, vix in praxi commodum erit prospicere indicantibus.

Habent enim inter se effectum communem, irritandi naturam, & ad expellendum sollicitare; Habent vero & proprium, huc, non illuc, quin hoc respectu quasi contrarium & oppositum.

Patebit id magis, si consideremus tum ipsa ad se inuicem relata, tum subiecta illa, in quibus alius ab intentione sequi solet effectus.

Ratione subiectorum illud in praxi ratum est & firmum: Quicumque humores habent in primis viis magis fixos, acidos, austeros, non facile ab emeticis vomunt, sed conuerso medicamento stimulo inde purgantur magis *nata*, imo in his purgantia effectum saepenumero nullum omnino edunt. Hinc melancholicos Hippocrates 4. aph. 9. vehementius & quidem per inferiora purgandos praecipit. Quicumque vero humoribus gaudent biliosis, spumescentibus, aqueis, volatilibus, in illis tum vomitio facilis est, tum a purgantibus quoque solum saepe excitatur. Hinc & aestate magis *ava*, hyeme *nata* purgandos ait *locum 4. aph. 4.*

Quomodo vero differant inter se purgantia & vomitoria, cum omnino sint diuersa, magis patet, si eadem comparemus sibi ipsis & aliis. *Waleus l. c.* negat, dari realem & veram diversitatem inter purgantia, ita ut hoc tantum vomitum cieat, illud solum aluum moueat; nec vllum discrimen hic inueniri posse contendit, quam limitationem quantitatis, & additionem corrigentis, ita ut purgantia qualibet maiori dosi data fiant vomitoria, & qualibet vomitoria correcta sine omni virtute emetica *nata* purgent.

Sed vtrumque hoc assertum fallit, primum quidem exemplo hypercatharseos, quae toto die accidit, seu purgante medicamento propinato, nisi per accidens humorum versus superiora motus eo citet & modifcet medicamentum, solum alvus
cita.

citatur, & ibi fit hypercatharsis. Adde quod maiori dosi propinam v. g. aloë ad ℥ij. manna ad ℥iv. rhabarb. ad ℥ss vomitum si quem faciunt, id præstent nauseabunda potius mole. Alterum vero, quod correctio *Waleana* sit nulla, putat enim g. g. & ꝑium vitæ, si addantur crystalli chalybis, seu Olym ꝑis, correctæ esse, omnemque vim emeticam amittere. Neque ratio vlla, nec experimentum rite factum id confirmant, quin potius Olym ꝑis maiori dosi datum vomitum ciet, & h. m. mixtum cum Pro emetico, cum ꝑio vitæ vomitum non non prohibet, ex nostra observatione.

Plura quæ adfert, eiusdem sunt commatis, adeoque purgantia & vomitoria non solo gradu operationis, respectu doses, sed mixtionis differunt modulo, quæ differentia est specifica, essentialis & genuina.

Si nempe omnia atque singula pensitemus vomitoria, conveniunt cum purgantibus acrimonia salino-sulphurea, irritatiua & stimulante; differunt eiusdem volatilitate, quam præ purgantibus habent maiorem, hæc vero minorem, fixiori acrimonia confusa, eamque idem vel explicitam vel implicitam. Sic sale volatili copiosa potentia vomitoria sunt, pro magis vel minus volatili sulphure magis vel minus salia, quem miscelæ individuum gradum licet nesciamus, quare puta asarum sit emeticum, piper non item, sufficit tamen nosse specialem, quem nimirum præstant partim partes aqueæ, ut in sedo minori, raphanotum hortensi, tum ruficano, maiori dosi hausto, & in succo; partim partes sulphuræ, impure, exemplo tabaci, asari, vnde illa cum distinguat optime archeus, in humana hac caligine in eo acquiescere possumus.

Hinc, ut nulla purgatio sit sine bile, ita & nulla vomitio propriè dicta & arte inducta sine bile peragitur, quod ipsum axioma superioribus iunctum, quæ de purgantibus diximus, & ipsa illustrat & vomitoriorum doctrinam. Omnis inquam, purgatio seu *crâ* seu *krâ*, fit a bile tanquam humore principali extimulando, adæquate a fero. Quemadmodum igitur a purgantibus specialibus, a vomitoriis contradistinctis, bilis acquir

In Stimulum citra *δρασμὸν* maiorem, totum quasi irritata; ita a vomitoriis bilis non saltem irritatur & stimulum nanciscitur, sed & spumescit una & *μεταρρισμὸν* acquirit, sale volatili eiusdem in motum citato, rarefacto & spumescente. Et hinc est quoque, quod purgantia rarius simul vomitum, vomitoria sepius simul aluum mouent, quia bilis spumescens stimulis illis suis intestina coafficit.

Volatilitas illa euaporabilis, quoad sulphur & sal volatile seu partes mercuriales, manifesto apparet in dictis vegetabilibus, non minus vero & in mineralibus. Apertissimum id est in ζ io, cuius sulphur cum partibus mercurialibus abigi potest mediante explosente Θ s. q. addito, quo facta omnis vis emetica emoritur, remanentibus partibus fixioribus. Imo id quoque in Θ lo verum est, eiusque ipsissimo sale, nam vtraque hæc sunt vomitoria, Θ lum in substantia, & Θ li post ignis torturam proleptum. Vt enim non tanta in eo sit volatilitas ac in ζ io, vnde nec idem potentia vomitoria assequitur; Ratio tamen in promptu est, acidum salinum fixius, partibus terreis implicatum magis. Accedit, quod partes venereæ, in omni Θ lo reperibiles, respectiue fixiores, non tam prompte domari queant vel annihilari. Satis tamen est, in omni Θ li sulphur adhuc latitare, quo si orbetur vel sal, ex hypothesi, illud amplius vomitum non citabit; vel si sulphur orbetur sale, vt in terra Θ li dulci, idem est sentiendum.

Afficitur vero iisdem, sale ac sulphure irritante, primo omnium & præcipue ventriculus; isque non vacuus, sed repletus, vel pituitosis vel biliosis imprimis humoribus, vnde *Causa 4. apb. 17.* oris ventriculi morsum, vertiginem tenebricosam & oris amaritudinem vomitoria indicare præcipue asserit, quippe biliosa. Reliqua afficiunt adæquate, non tamen sine bile. Hinc & vomitoria non illauiem, quæ in ventriculi capacitate hæret, solam expurgant, sed si fortiora sint, etiam intestina, vasa mesaraica, hepar, lienem, pancreas, mediantibus bile & succo pancreatico exhauriunt, indeque noxios humores eliciunt. Est enim ex his locis via brevis & expedita, per quam facilis est vomitio,

tio, id quod ex selectu & recensione differentium illorum magis erit in aprico.

Concludimus ergo, vim emeticorum consistere laxius quidem in inobsequentia ingesti remedii, quod alterari & subigi a ventriculo renuit, vnde ille vel grauatur ob nimiam copiam, vel laxatur ob lubricitatem, vel auersionem concipit ob heterogeneitatem, vel irritatur ob acrimoniam aduersam, quale quid in arsenicalibus quoque & aliis venenis occurrit. Singula hæc pluribus exemplis illustrari possent, nisi notiora essent. Strictè vero & proprie in acrimonia modificata & specificata, salino-sulphurea volatiliori. Vnde & ventriculi robur vnice vomitoriorum & purgantium virtutem dispensat.

Cumque ipse culinz sit destinatus, non cloacæ, maiori omnino opus est violentia; irritatur nempe ita ventriculus, vt recluso medicamento a liquore lymphatico glandularum miliarium & ipse hic characterem biliosum vel quasi emeticorum recipiat, & hinc spumescat, *σπασμὸν* concipiat, fibris nerueis ac membranis inæqualis & molestus euadat, consecratione quadam e vicino intestino quoque concitentur & confluant e glandulis succi consimiles. Inde lubricatur ventriculus, inde saliuat os, tremit labium & excutitur tandem saburra ibi restitans.

Hinc in quibus irritatio hæc facilius contingit, facillime in vomitum agitantur, & contra; hinc actiuiora respectiue & catholica magis sunt præ purgantibus emetica, maiori fisione, irritatione & extiori ope; hinc vbi morbus quasi vectibus est expellendus, rebellis & giganteus, præsto sunt emetica.

Quod vero de bile diximus spumescente, id ad alia quoque phenomena explicanda facit, (1.) quoad hypercatharsin, (2.) quoad colorem reiectorum ab assumptis consequentem. Credibile est, non solum in ventriculo fundi humores serofos, & ad motum concitari; verum per ipsum vehiculum assumptum deriuari vim emeticam medicamento ad intestinum quoque superius. Omnia enim assumpta & ventriculo concredita naturali via euaporant & propelluntur, etiam medicamenta, vnde cum bilis spumescentiam acquirat, accedente cumprimis in-

verso

verso ventriculi conatu & motu, euocatur & prompte subit ventriculum. Hinc si id non fiat, nec bilis spumescentiam h. m. acquirat, saepe ne operantur quidem vomitoria.

Deinde notabile est, ab emeticis, fiat cumprimis, fere vniformem eiici materiam, viridescentem, flavescentem vel potius ex flavo viridescentem; ab his & aliis, inprimis circa finem operationis, etiam amarorem concipi in ore, & tunc vtpurimum medicamentum agere desinit, vel nisi desinat, monetur medicus vt sistat. Fitque posterius hoc, non quod tunc demum bilis in ventriculum fit vocata, sed quod extrusis reliquis sequatur tandem & ipsa. Hinc signum hoc est & terminus quasi vomitionis in praxi, vt nempe compescatur, alias noxius futurus vomitus. Compescitur vero spumescentia eiusdem sopientibus & irritationem restrenantibus, stypticis, opiatibus, theriacalibus & ipso cumprimis *Vi*. Hic enim calore suo & spirituositate ventriculo amicus, eodemque prompte per *via* evaporare aptus, sulphureitate vero sua demulcens acrimoniam secum habitare bilem facit magis. Hinc, teste *Sennerio*, l. 3. *medic. practic. p. 1. f. 2. cap. 12. p. 157.* experimenti certi & secreti quasi loco nonnullis habetur, vt ab *usu* *gii* nimis vomenti *Vi* cochlear vnum vel alterum propinent, atque in momento iuuamen inde pollicentur; quod non est de nihilo, vnde iussimus hoc saepius in praxi, praesertim plebeiis.

Alterum vero, seu colorum variegatio in excretis, optime quoque a bile deducitur. Sulphur est matrix colorum, bilis matrix sulphuris in corpore, vnde color omnis fere in excretis accidens a bile est, quod de martialibus valet quoque. Non opus ergo est, vt ad occultam medicamenti vim refugiamus, afferentes cum quibusdam, corruptos esse humores a veneno medicamenti, vnde statim in ichorem talem vertantur. Sensus ipse testatur bilem eiici, cur igitur ad alia deflectere & sensum dimittere velimus? Hinc vt purgantia non sunt venena dicenda; ita nec emetica.

Pertinet huc & illud assertum, purgantia quaedam esse catholica, quae nempe & omnes humores & per omnia excretoria

ria loca euacuant, quod imprimis prædicatur de $\frac{1}{2}$ iatis & $\frac{1}{2}$ ialibus. Est vero inter hæc ipsa quoque differentia, $\frac{1}{2}$ ium quippe magis bilem educit; $\frac{1}{2}$ ialia magis pituitæ liquandæ, exemplo saluationis, debentur.

Vt proportio inter agens & patiens ipsasque imprimis vires & causam morbificam est obseruanda: ita id ipsum quoque valet de vomitoriis. Pro *aua* exturbanda materia vitiosa, positive præsentî, insignia sunt, purgantibus respectiue fortiora, in se tamen alia magis, alia minus actiua, adeoque distinguenda; vnde diuisio 1. inter *mitia* & *fortia*, iterque hæc media, maxime in praxi est obseruanda, licet vnum idemque $\frac{1}{2}$ iatum v. g. emeticum pro diuersa dosi vtrumque expediat. Valet id imprimis in infantibus, quibus $\frac{1}{2}$ emeticum ad sextam, quintam, quartam grani partem sæpe cum successu propinauimus, posita indicatione præsentî.

Maximi etiam interest diuidere eadem 2. in *inuisitata, media*, & *inuisitationi*, habito non minus ac in purganibus selectu. Purgantia enim & vomitoria arma communissima & magis quidem heroica sunt medicorum, ergo bona & selecta sint oportet, quibus fidere, & cito, tuto ac iucunde vti queas.

Distingui etiam 3. merentur in *Gallenica* & *Chimica*, vtraque satis potentia & cognitione discernenda.

Necessaria & utilis est diuisio 4. inter *primaria* & *secundaria*. Illa dicendo, quæ sunt proprie dicta, quæ ægunt irritando, acrimonia salio-sulphurea volatiliori, vel implicita vel explicita magis conspicua; seu *immersæ sint illæ particule aliis*, vel aquosis, vt in sedo minori, raph. rustic. vel oleosis & sulphureis, vnde bilem spumescentem reddunt, archeo ingrata euadunt, & eum titillant ac stimulant ad subuertendum ventriculi fundum. Illa, inquam, primaria agunt intentione.

Hæc vero secundaria sunt, improprie magis talia, per accidens quasi, quæ agunt laxando, lubricandoque vias & ventriculum resupinando, cui molesta magis quam irritatiua seu aduersa deprehenduntur, item aquosa, tepida, oleosa, & alia incidentia, amara, acida, pituitosæ glaci debita, secundaria magis intentione danda.

O O

Ta

Tacemus 5. diuisionem inter vomitoria *externa & interna*. Illa, quæ foris ventriculo iniunguntur, inusitata sunt, quæ uero id præstant titillando fauces, ut linguæ depressio in infantibus, digitus in fauces dimissus, & similia mechanica, improprie paulo talia sunt & adiuuantia magis actum uomendi. Quin tenendum est loco regulæ, non omnia, quæ uomitum cient, esse vomitoria, scilicet commoda, quæ ad ciendum illum *in Opus* adhiberi queant & præscribi. Quo præmissis, altera regula ad distinctionem selectus apprime facit: Quæcunque læsionem post se relinquunt seu ventriculi cumprimis, seu totius corporis, incommoda sunt vomitoria, & non selecta. Sic non conueniunt, quæ sola quantitate & copia assumpta id præstant, quatenus ventriculus copia aggrauatus tandem insurgit, ut excernat per superiora illa, quæ intus molestant. Non quæ qualitate aliqua ventriculo aduersa gaudent, ut quæ laxando, tonumque ventriculi dissoluendo id faciunt, ut pinguis & oleaginosa, quæ villos nerueos laxant, & ne arcte contineri vel corrugari queant, efficiunt, quippe ipsa quoque largius haurienda. Sic & helleborus albus & mercurialia minus huic scopo *quadrant*; imo ipsa quoque *fiata minus correctæ*, quicquid etiam de euacuandi uniuersali uirtute glorientur nonnulli, per urinam, sudorem, aluum & uomitum, quippe hoc ipsum *δεσπότης* præ se fert.

Subsumere iam facile est ex hisce de omnibus ac singulis ab autoribus inter vomitoria recensitis. Non usitata sunt v. g. inter leniora *relata aquea*, vel sola, vel cum pinguis, vel melle & dulcibus aliis, ut ficibus prius comestis, item *pinguis, unctuosæ, oleosæ* ipsa affatim & copiose hausta, ut aqua tepida, decoctum hordei, hydrelæum, hydromeli. Hæc, inquam, non usitata sunt, quibus uomitum directe expedias, sed si in censum hunc ueniunt, non nisi secundo, improprie & per accidens id præstant, quatenus parietes ventriculi resupinant, laxant & grauant, nauseabunda sunt, vel ut domestica, ut uehicula. Pinguis enim & tepida emeticorum sunt uehicula, modo his terminis vsurpentur, & utraque moderate pro laxando, facilitando

& pro-

& promouendo potius quam mouendo vomitu adsciscenda. Cauendum enim in secundariis his est, ne ventriculum pessundent, læuigent, nausea & flatibus mactent.

Hinc dantur casus, vbi his solis contenti sumus v.g. (1.) in excernendis per vomitum venenis corrosiuis recens haustis, vt ∞ , ξ -to, vbi $\circ$ amygd. d. optime conuenit, (2.) in infantibus *iunioris*, vbi oleum amygd. d. prodest, imo & sperma ceti ex eadem ratione. Obseruamus enim tota die in praxi, sperma ceti in asthma esse laudatissimum, & in infantibus, quorum ventriculus est humidior, vt plurimum per vomitum, idque cum successu operari. Laborabat infans vnius anni respiratione anxia cum metu suffocationis; datus $\mathfrak{B}$. sperm. ceti, subsequente vomitu, dictum factum eundem liberabat, idque in pluribus aliis vidimus quoque. Idem de $\circ$ amygd. d. valet. (3.) In pleuritide, vbi id ipsum cum aliis summe deprædicat *Lud. Septal.* idque non iniuria. Hinc aliquando, methodo extraordinaria, in suffocationis periculo pleuriticis sperma ceti quoque, & in quadam ægra cum tantilla $\mathfrak{F}$ emetici cum successu dedi. (4.) quando in morbis vomitus vomitu promouendus & curandus est, vt in cholera & aliis bilis in ventriculum effusionibus. Ibi enim vix nisi hæc secundaria profuerint. Et contra vbi vomitus vrget inanis, vt in calculo, minus conueniunt oleosa, quæ citra hunc vtilissime dantur, v.g. ol. amygd. dulc. cum vino Hispanico.

Reliqua recensita emetica sunt partim diffusa nimis, nauseabunda & grauantia, partim violentiora, partim ingrata & nauseabunda. De sambucinis emeticis, aliisque legi meretur *Blochvviz. anat. sambuc. per tot.* qui & ex turionibus componit puluerem turionum sambuci polychrestum p. 56. & oleum ex acinis seu arillis tanquam egregium vomituum commendat p. 23. vt de aliis nil dicamus. Oleum ad $\mathfrak{B}$. vel $\mathfrak{z}$ $\mathfrak{B}$. commendat, vel ad cochlear mediocre; speciatim vero in philtis, vbi & $\circ$ infus. flor. vel cort. sambuc. ad $\mathfrak{z}$ j. vel iij. cum ∇ tepida pro accelerando vomitu dilaudat. Quis vero hanc quantitatem hodie propinet?

De saeco rad. sambuc. locus *Mindereri* extat *mod. mil. p. m.* 225. si nosse, *inquit*, sambucum adhibere, nobile haberes ad hydropicam aquam educendam remedium, cum succus radicis sambuci mirum quantum hydropicos purget. Non æque vero est tuta adhibicio, nisi cautissime agas, cum in minore quoque quantitate assumptus *αἰω & κἄτω* ad instar $\frac{1}{2}$ ii purget. Monet *ibidem*, acetarium etiam atque etiam caute vsurpandum, ne lipothymia (ab hypercatharsi sine dubio) contingat. Præstant hæc pro vsu externo traumatico. Quod si hæc talia vsurpentur minori dosi, aliquando habent locum, uti v. g. commendatur puluis seq. ex pulu. turion. sambuc. $\mathfrak{B}$. helleb. alb. gr. v. g. g. gr. iij. macis gr. ij. M. Sed efficaciora prostant longe.

Catapucia rad. & sem, ut & *helleborus alb.* eundem subeunt censum. Catapucia speciatim a *Fernelio* inter vomitoria externa refertur, quatenus vngu. de lathyride seu catapucia minore vomitum ciere scribit, si eo ventriculi regio inungatur. Sed id quoque non vsitatum est.

Decoctum *hyssopi* pectorale, & antiasthmaticum, *gratiola* hydropicum, neutrum vero per se emeticum est commodum.

Ex nicotiana sirupus de peto officinalis quibusdam locis fuit introductus, v. g. & succi vel decocti peti $\mathfrak{B}$. iv. (seu nostratis, seu, quod melius, Virginiani) hydromel. $\mathfrak{B}$ .j. oxymel. squillit. $\mathfrak{Z}$ .iv. digere in baln. ad 3. vel 4. σ . Liquorem clarum decanta. F. cum sacch. $\mathfrak{B}$ .j. sirupus. Dos. $\mathfrak{Z}$ .iij. in ∇ conueniente vel cerevis. tepida. Sed secundarium illum constituimus, non primarium.

Flores *geniste* seorsim, & ipsum etiam semen ad emulsiones emeticas magni fit a quibusdam, sed tantam laudem non meretur. *Vngues humanos* licet *Heerius* tanquam emeticum commendat, certum tamen est esse hoc heterogeneum plane, & tantum non abominabile remedium. Locus est *obs.* 29. p. 324. Vidi duos, *ait*, qui nullo $\frac{1}{2}$ io aut alio eccoprotico, ne quidem hellebori extracto, aluum laxabant, cum meo consilio priorum vngu. um præsegmina & rasuram bibissent, vomitu iuxta ac secessu abunde se deplebant.

Mercurialia medicamenta ipsa potentia quidem sunt oppa-
 zora, aut vomendi principali fine non præscribuntur, quamuis
 citra intentionem aliquando vomitum cieant, vti id in azotho
 quibusdam contigit. Superfluum vero est & vitæ reddi composi-
 tum, alio, quam fundamentum habet in re, modo.

LIBRI II. SECTIO I. CAPVT IX.

*De vomitoriis rariis vsitatis &
 selectis.*

Inter media primo loco memoratur *asarum*, tenuium partium
 & aromatica pollens volatili virtute, vnde vomitus ciet, ob
 partes sulphureo-salinas volatiles, & simul, ob texturam par-
 ticularum dictam, crudis, viscidis, lentis & acidis humoribus
 corrigendis debetur, vt in febribus chronicis, quotidiana &
 quartana, cuius velut panacea habetur, ictero nigro, obstructio-
 ne mensium. Est enim aromaticum incisorium (1.) purgans,
 (2.) cephalicum, (3.) vterinum, (4.) aperitiuum seu antiquar-
 tium.

Vsum habet 1. in *substantia*, seu puluere, magis tamen ex
 radice quam foliis parato, si v. g. pulu. rad. asari c. crystall.
 Pri ana ad ℥ss, detur, additis g. g. gr. iij. vel v. o. macis gtt. j.
 vel ij. vel si pulueris rad. asari gr. xv. vel ℥ss. cum ☉ Oli ana
 misceatur, add. oleo Qto aliquo, tuto & commode id dari pot-
 est. puluis vero foliorum longe violentior est, etiam in infuso,
 seu numero seu pondere expresso præscribuntur.

2. In *infusa* cum vino & cereuisia, & decoctis, vbi mite-
 scit & magis diureticum fit. Decoctione enim mitescunt eme-
 tica vegetabilia, & purgandi vim fere amittunt, quia sal vo-
 lat. aufugit, & partes aqueæ corriguntur, quod & exemplo
 raphani rusticani patet, hinc in infusa ad febres dictas com-
 mode recipitur.